

TUNA KİREMİTÇİ

Bir
Başkomiser
Perihan Uygur
Polisiyesi

—
Polisiye
Gerilim
—

PERİNİN
ÖLÜMÜ

**DOĐAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTABI**

Mezun Cinayetleri

PERİNİN ÖLÜMÜ

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Yazan: Tuna Kiremitçi

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8380-18-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Atmaca

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Perinin Ölümü

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Tuna Kiremitçi

Hayatımın ışıkları Lerzan ve Can'a...

“Cehennem dediđin dal odun yoktur
Herkes ateşini kendi götürür.”

– Pir Sultan Abdal

“Oysa herkes öldürür sevdiğini.”

– Oscar Wilde

Cesedi sabah bahçivan buldu.

İki katlı, beyaz bir müstakil binaydı. Eva'nın üst kattaki daire-sine bahçedeki dış merdivenle çıkılıyordu. Her pazartesi bahçeyle uğraşan yeşil başörtülü, al yanaklı, şişman kadın bu kez kar küremek için uğramıştı. Olayın intihar olduğuna ilk bakışta karar verdi. Daha önce hiç intihar görmemişti. Ama kapının aralık durmasından işkillenip içeri girdiğinde karşılaştığı manzara, dizilerde gördüklerine benziyordu.

Eva cumbadaki sehpayla altın varak çerçeveli aynanın arasın-da yüzüstü yatıyordu. Başu kapıya dönüktü. Kobalt mavisi, birbirine yakın gözleri bahçivana bakıyordu. Cildi morumsu bir renk almıştı. Kısa kesilmiş ak saçlarının yarısı kızıla boyanmıştı. Başının altından aynaya doğru akan kan, kış sabahının donuk ışığında kırmızının tonlarını yansıtıyordu.

Bahçivan küreği elinden düşürdü, titreyerek kelime-i şehadet getirdikten sonra koşup bahçe katında oturan kızın kapısını yumrukladı.

"Demek sonunda yaptı..." dedi Sevda.

Sevda bir yıldır üst kat komşusunun kiracısıydı. Solgun teni, yuvarlak bir yüzü vardı. Siyah gözlü, orta boyluydu. Burnu yapılı, dudakları dolguluydu. Telekızlık yaparak geçiniyordu. O sabah pembe eşofman altıyla boğazlı siyah kazak giymişti. Platin sarısı saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Hafifçe morarmış göz altlarında akşamdan kalma rimelin izleri duruyordu.

Ayaklarına pullu terliklerini geçirdi, titreyen bahçivanla birlikte basamakları çıktı. Eva'nın dairesine ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Yerde yatan yaşlı kadın hariç, her şey her zamanki gibiydi. Ahşap yemek masası, kitaplıktaki Türkçe, Almanca ve Latince ciltler, bir pagan tanrıçasını toprağa kök salarken gösteren tablo, Merem Ana gravürü, kahverengi duvar piyanosu, şark köşesi sediri, Schiller ve Yahya Kemal'in ahşap çerçeveli portreleri, Hamburg Limanı'nın cumbanın karşısındaki duvarı kaplayan fotoğrafı, pikap ve 65 inçlik düz ekran televizyon...

Tüm bunlar hâlâ kederli bir uyum içindeydi.

Ölümün dokusu henüz eşyaya sinmemişti.

Sevda kalbinin çarpıntısını duyarak yaklaştığında, sehpanın altında duran cismi fark etti. Antika Luger P08'i daha önce de görmüştü. Evdeki her şey gibi, silahın da öyküsünü biliyordu. Sadece hâlâ çalışıyor olabileceğine ihtimal vermemişti. Komşusunun bu işi iple, zehirle ya da bir kutu hap yutarak yapacağını düşünmüştü.

Eva'nın üzerinde, Sevda'nın doğum günü hediyesi olarak ördüğü bordo kazak vardı. Gümüş kolyesi silahtan uzaklaşmak ister gibi pencereye doğru savrulmuştu. Sevda diz çöküp nabızı kontrol ettikten sonra 155'i ve 112'yi aradı. Ölünün yanına çöktü ve kaderi mühürlenmiş komşusu için ağladı. Bahçıvan kapının kirişine yaslanmıştı. Duvardaki pagan tanrıçasına korku dolu gözlerle bakıyordu.

Oysa Eva Surkultay için önceki gece sakin başlamıştı. Seder oturup şarap içmiş, Schubert'in Serenad'ını dinleyerek Haliç'e bakmıştı.

Üç gündür yağan kar iki kıyıyı da beyaza boyamıştı. Salgın yorgunu Balat sokaklarını aydınlatan lambaların ışığında kar taneleri uçuşuyordu. Küçük bir tekne Galata Köprüsü'ne doğru hevesle ilerliyordu. Kar ve Schubert ona Hamburg'u hatırlatıyordu. Acılarıyla ördüğü zırrı delip geçen bir mızraktı Serenad, tüm güzel müzikler gibi. Her dinlediğinde ucu daha derine saplanıyordu.

Ruhu uzaklara takılıp kalmıştı. Dönüş yolunu bulmak istiyor muydu? Yapmak istediği o son şeye zamanı var mıydı?

Kararlılığını hissetmek ve muhtemel sonuçlarını düşünmek onu korkutuyordu. Serenad'ı dinlerken öyle şeyler hatırlıyordu ki, belleğin bu umutsuz çabasını acıklı buluyordu. Hamburg

Limanı'nın artık kime ne faydası vardı ya da bahar başlangıcında babasıyla beraber açığa demirli İngiliz savaş gemilerine bakan dokuz yaşındaki sarışın kızın?

Yaralarını sarmaya çalışan bir şehirde büyüyecek, saçları örgülü çocuğun hayaleti neye yarardı?

Daha düne kadar Führer'in şanlı U-Bot denizaltılarının üssü olan limanda o mayıs günü sarhoş İngiliz askerleri dolaşıyordu. Bazılarının savaş dulu kadınlara tecavüz ettiğini komşulardan duymuştu. İçlerinden biri yalpalayarak yaklaşmış, buğday birasının verdiği cüretle kız çocuğunun yanağını okşamıştı. Kız başını kaldırıp önce korku içindeki babasına, sonra da askerin yüzüne bakmıştı. Adamın arkasından gelen güneş kızın gözlerini kamaştırdığından, sadece yara izini seçebilmişti.

İngiliz'in şakaklarında başlayıp elmacıkkemiğine inen izde ilahi adaleti görmüştü. Yara izi, askerin Hamburg'da içtiği biraların cephepeşin ödenmiş bedeliydi.

İşgalciler gidecek, şehir kasvetli kaderiyle baş başa kalacaktı. Sonra kış gelecek, Baltık Denizi'nden esen sert rüzgârlar her şeyi uzaklara, yıkımın ötesine savuracaktı. Babası bir sabah kralın adamları tarafından götürülecekti. Gazeteler savaş suçlusunu Dieter Schmid'in Arjantin'e kaçmak üzereyken yakalandığını yazacaktı.

Yine de küçük kız kraldan nefret etmeyecekti. Nefret ettiği tek kişi babası olacaktı. Münih'e yakın o kamptaki işinin doktorluk olmadığını sonradan öğreneceği *Oberstleutnant* Schmid.

Doktorun söylediklerini düşündü. Önce yakın geçmiş silinecekti. Çocukluk hatıralarına sıra en son gelecekti. Alzheimer böyle bir şeydi. Bakkalı aramak istediğinde hangi tuşlara basması gerektiğini unutacak ama annesinin her akşam balık pazarından döndüğündeki bitkin yüzünü hatırlayacaktı. Savaş suçlusunun lanetli karısının her yıl biraz daha donuklaşan gözlerini. Ne hissettiğini ele vermeyen, ince bir yara izine benzeyen ağzını. Balık pazarında çalışmak için fazla açık saçık giysilerini. Annesinin evi aslında hangi işle geçindirdiğine dair kendi utanç verici tahminini.

Annesi kimsenin anlamadığı bir hastalıktan ölmüştü. Mezarın başında düşünmüştü Eva: Artık on altı yaşındaydı. Ya sokaklarda bede-

nini satmaya başlayacak ya da başka yol bulacaktı. Bir gece kuytuda öldürülüp Elbe Nehri'ne atılma ihtimalinin olmadığı bir çıkış.

“En fazla iki ya da üç yıl...”

Doktor genç olmasına rağmen kel kafalı, uykulu yüzlü, önlüğü üzerine bol gelen bir adamdı. Göz teması kurmaktan kaçınarak konuşuyordu. Salgın kuralları gereği taktığı cerrahi maske yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

“İyi bir bakım almanız şart. Yalnız kalmanız ilerdeki aşamalarda hayatınızı iyice zorlaştırır.”

“Neden?”

“Çünkü bu hastalığın seyri maalesef böyle...”

“Yakında bitecek bir hayatı kolaylaştırmanın ne anlamı var? Hele son nefesimi verirken çoğunu zaten hatırlamayacaksam?”

Türkçeyi bu kadar düzgün konuşan birini epeydir görmemiş doktor, Eva'ya şaşkın gözlerle bakmıştı. “İstanbul'da yaşamak zaten zor, biliyorsunuz. Gündelik ihtiyaçlarınız için yardıma gereksinim duyacaksınız.”

Yaşlı kadın maskesinin altından gülümsemişti: “Müsterih olun, bir şekilde idare ederim.”

“Emin misiniz?”

“Artık hiçbir şeyden emin olmak istemiyorum.”

“Alman vatandaşısınız. Gerçi dosyanızda yazmasa hayatta anlayamazdım. Aksanız yok. Memleketinize dönmeyi düşünmez misiniz? Mesela bir akrabanızın yanına? Hem oradaki sosyal kurumlar bizdekinden daha iyidir.”

“Benim memleketim burası doktor. O yüzden aksanım yok.”

Dönülmez aşamın ufkunda olduğunu kimse bilsin istemiyordu. İdare edemeyecek hale geldiğinde başının çaresine bakacaktı. Baba yadigarı Luger başucundaki çekmecedeydi. Hâlâ çalıştığını biliyordu. Vaktiyle silahı sınırdan geçirmek için ne dolaplar çevirmişti. 9 milimetrelik bir merminin silemeyeceği anı yoktu.

Ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Günü gelmişti.

Düşündükçe güçlü, karanlık bir enerjinin benliğini ele geçirdiğini hissediyordu. Bunun kader olduğunu anlamıştı. Kadere yaptığı ilk kapris bu olacaktı.

“Kapris yapmak kadınlara yakışıır” diyen bir adam tanımişti: “Hatta bazen kadını çekici bile kılar. Ama bir erkek kapris yaptığında süs köpeği gibi görünür.”

Niyetinin kendisine yakışııp yakışımadığını bilmiyordu. Sadece gerçekleştirmek istediğini biliyordu. Belleğinin bozuk bir hard disk gibi silineceğini. Babasının tabancasının çekmede soğukkanlı bir yılan gibi beklediğini. Müttelikler geldiğinde Dieter Schmid onu kızının ve karısının gözü önünde şakağına dayamış ama gerisine cesaret edememişti.

Şimdi ondan kırk dört yaş büyük kızınınsa cesarettten başka hiçbir şeyi yoktu.

Piyano konsolunun üstündeki iki pakete baktı. Bu halı yiyecekse birkaç gün içinde yemeliydi; geçen her saatin neleri unutturacağı belli olmazdı.

Gümüş kolyesini okşayarak Haliç’in ışıklarını, rüzgârla savrulan kar tanelerini ve yüzünün penceredeki yansımalarını izledi. Oradan kendisine gülümseyen dokuz yaşındaki kızın dudaklarının dua eder gibi kıpırdadığını gördü.

*In einem Tal bei armen Hirten
Erschien mit jedem jungen Jahr,
Sobald die ersten Lerchen schwirrten,
Ein Mädchen schön und wunderbar.**

Yatsı ezanı okunurken kapısı çalınmadan önce, Eva’nın aklından geçen son şeyler bunlar oldu.

* O dar vadideki yoksul çobanlar / Arasına uzak ellerinden, / Genç ve güzel bir kız baharla koşar / Gelirdi ilk tarla kuşu öterken. (Frederic Schiller, “Yabandan Gelen Kız”, çeviren: Burhanettin Batuman)

Gerçek adı Sevda olmayan Sevda polisleri sevmezdi.

Sırf mesleki nedenlerle değil; alayının aptal olduğunu düşündü. Ona göre kafası bu kadar az çalışıp da kendini bir bok sanan başka insan çeşidi yoktu. Kaç kez karakolda sabahlamış, horlanmış, hakarete uğramıştı. Alışkındı hepsine. Ama tabancayla intihar etmiş bir komşusu daha önce olmamıştı. Hayatını nasıl kazandığını polislerin anlamaması tek şansıydı. Yoksa sorgulara ve itilip kakılmaya katlanması gerekecekti. Sonra da Bahtiyar'ın zulmü başlardı tabii.

Kızlarının silahlı külahlı işlere bulaşmasından korkardı Bahtiyar. Korktuğu zaman da acımasızlaşırdı, bütün erkekler gibi.

Önce üniformalı iki genç polis ekip otosuyla geldi. Biri uzun boylu ve çekik gözlüydü. Kısa olanın yanakları soğuktan kızarmıştı. Siyah maskeler takmışlardı. Bahçede omuzlarında palto-suyla sigara içerek dikilen Sevda'ya olay yerini sordular. Onlar üst kattaki eve girince kız bir köşede titreyerek oturan bahçıvan kadınla göz göze geldi.

“Sen istersen bana geç otur Münevver Abla. Üşüme hiç.”

Münevver teklifi başını sallayarak geri çevirdi. Gökten ölü yağsa bile bir günahkârın evine adım atmaya niyeti yoktu.

Polisler birkaç dakika sonra çıktılar. Kısa boylu memur ekip otosuna gidip bagajı açtı, çıkardığı sarı şeritlerle sokağı trafiğe kapatmaya koyuldu. Diğeri de telefonundan birilerini aradı. Sevda *şüpheli ölüm* sözünü duyunca işin sarpa sardığını anlayıp içinden küfretti. Yine de Eva'nın yokluğunun kalbinde şimdiden yarattığı boşluk, korkusuna ağır basıyordu.

Yaşlı kadına bir yılda ne kadar alıştığını fark ediyordu. Alışmak Sevda'nın işinde hayırlı bir şey değildi. Duyguları ve düşünceleri karışıyor, kendisini feleğin çemberinden geçmiş biri gibi hissedemiyordu. Sahipsiz, savunmasız, arkadaşsız kalmıştı sanki.

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Ekip otosu geldiğinden beri kimlik elindeydi zaten, ikiletmeden verdi. Çekik gözlü memur isim hanesinde Sevda yazmayan kimliğe şöyle bir baktıktan sonra bir şey söylemeden başını kaldırdı, şerit çekme işiyle uğraşan arkadaşına seslendi.

“Olay yeri inceleme yarım saate burada.”

“Cinayetçilerden ne haber?”

“Gayrettepe'den bir başkomiserle bir komiser geliyor.”

Sonra kimliğin elinde olduğunu hatırlamış gibi başını eğdi, plastik kartın önüne arkasına bir kez daha üstünkörü baktıktan sonra geri verdi. Gidip bahçıvan kadından kimliğini istedi.

Sevda ilk vartayı atlattığı için rahatlamıştı ama bu işin başıydı daha. Er geç birisi GBT kontrolü yapmayı akıl edip sabıka kaydını görecekti. Gayrettepe'den gelecek amirler nasıl herifler çıkacaktı Allah bilir. Önce amirlerin bakışları, sonra da Bahtiyar'ın yılanı gözleriyle çöpür suratı geldi gözünün önüne. Ne kadar az konuşursa kendisi için o kadar iyi olacağını biliyordu ama dayanamadı.

“Cinayet polisleri niye geliyor?”

Münevver'in kimliğini incelemekte olan adam Sevda'ya hiç bakmadan homurdandı. “Niye gelmesinler?”

“Ne bileyim, pek alışkın değiliz böyle şeylere.”

“Biz de kendini tabancayla vuran yaşlı teyzelere alışkın değiliz. Böyle cins vakaları şüpheli ölüm saymamızı istiyorlar. Muhtemelen bir şey çıkmaz ama kural işte.”

Polisin söyledikleri Sevda'yı rahatlatmadı. Birisinin Eva'yı öldürmüş olabileceğini düşünmek korkunçtu.

“Bayan mahzuru yoksa beraber içeride bekleyebilir miyiz?”

Kısa boylu polis soruyu morarmış ellerini ovuşturarak sormuştu. Haliç'ten esen rüzgâr insanın yüzünü kamçılıyordu. Başka seçenek göremeyen Sevda adamları evine buyur etti. Çay teklifini iki polis de sevinçle karşıladılar.

“Öbür bayan niye gelmiyor?”

Polis bunu bahçede oturduğu yerde titremekte olan Münevver’e pencereden bakarak sormuştu. Sevda içini çekti, kabanını tekrar omzuna alıp çıktı, kadının yanına gitti.

“Hadi Münevver Abla. Orospunun evine girince orospu olmazsın merak etme. Çay demlemiştim, beraber içeriz.”

Sevda kadının ağladığını gördü. Yüzü üzüntüden buruşmuş, olduğundan yaşlı görünüyordu. Başörtüsünü düzeltti, genizden bir sesle “Çok iyi kadını Eva Hanım” dedi. “Gâvurdu ama iyiydi. Allah günahlarını affetsin.”

Mutfakta dört bardağa çay doldururken Sevda ellerinin titrediğini fark etti. Zor bir gece geçirmişti. Bahtiyar ısrar ettiği için üç müşteriye gitmesi gerekmişti. Ağrıkesicinin etkisi yavaş yavaş geçtiğinden hem başı hem de bacaklarının arası ağrıyordu. Midesinde, her gittiği yerde dayadıkları içkiler yüzünden berbat bir yanma vardı.

Elinde tepsiyle salona döndü, polislere ve Münevver’e çayları verdi. Kendi bardağını alıp koltukların eski olanına oturdu. Salonda uğursuz bir bekleyişin sessizliği vardı. İki polis telefonlarıyla oynuyor, Münevver sessizce dua okuyordu. Gözlerini evin salonunda gezdirip ortamı diğerlerinin açısından görmeye çalıştı. Sıradan, kendi halinde bir evdi işte. Üstelik daha dün temizlik yapmıştı. Hayır, burada bir fahişenin yaşadığını anlamaya imkân yoktu.

“Başınız sağ olsun. Yakınınız mıydı?” diye sordu çekik gözlü memur.

“Sayılır. Sık görüşüyorduk.”

“Ne iş yapıyorsunuz?”

Polis laf olsun diye sormuştu. Sevda yine de nabzının hızlandığını hissetti. Bir an Münevver’le göz göze geldiklerinde nefesi kesilir gibi oldu. Neyse ki bahçıvan kadın birkaç saniye dik dik baktıktan sonra duaya devam etti.

“Öğrenciyim.”

“Ne okuyorsunuz?”

“Su ürünleri.”

Polisler başka şey sormadılar. Onların işi olay yerini, cesedi ve delilleri kontrol altına almaktan ibaretti. Nasılsa diğerleri birazdan gelip yüzlerce soru soracaktı.

Önce ambulans, ardından olay yeri inceleme ekibinin minibüsü geldi. İki polis kalkıp karşılamak üzere bahçeye çıktılar. Minibüsten beyaz polipropilen tulumlarıyla dört kişi indi. Derken evin önünde küçük, mavi bir araba durdu. Sürücüsü siyah kasketli, kısa boylu ve beyaz maskeli bir adamdı. Siyah paltosunun yakasını kaldırmış, elinde çantasıyla komik bir şekilde yürüyordu. Bahçenin ortasında toplanıp birkaç dakika konuştular. Önce gelen iki memur üst kata bakarak ve el kol hareketleriyle bir şeyler anlattı. Sonra tulumlu olanlarla siyah kasketli adam merdivene yöneldi, üniformalılar da avuçlarına hohlayarak emniyet şeridinin yanındaki yerlerini aldılar.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Münevver.

“Bilmiyorum ki... Birileri daha gelir herhalde. Amirler falan...”

“Hakikaten öldürmüşler mi Eva Hanım’ı?”

“Bilmiyorum Münevver Abla. Zaten dertli kadındı. Kendi yaptı muhtemelen.”

Kocaman gözlerini açarak “Tövbe estağfurullah” dedi Münevver. “Allah’ın verdiği canı almak kimin haddine?”

Bahçıvan ağzını bir şey daha söyleyecek gibi tekrar açtıysa da dini vecibeleri fahişenin tekiyle konuşmanın yersiz olduğunu düşünüp vazgeçti.

Sokağa lacivert bir Ford Focus girdi. Olay Yeri İnceleme minibüsünün yanından geçip bahçe kapısının az ilerisinde durdu. Arabadan inen iki kadına Sevda anlam veremedi. Genç kadın çok uzun boyluydu. Dizlerine kadar inen siyah paltosu vardı. Uzun saçları Jamaikalılar gibi rastalıydı. Kamuflej desenli maske takmıştı. Yanındaysa orta yaşlı, orta boylu, topluca bir kadın yürüyordu. Kırmızı kar montu giymiş, kafasına siyah yün bere geçirmişti. Maskesi diğer polislerinki gibi siyahtı. İki kadın yan yana nokta ile virgöl gibiydiler.

Üniformalı polisler onlara da üst katı işaret ettiler. Kadınlar bahçe kapısından girdiler, merdivene yürüyüp gözden kayboldular.

“Bu kadınlar kim?”

“Ne bileyim ben?”

Sevda kahve teklif etti Münevver’e. Üç gün önce psikopat bir müşteriden yediği dayak yüzünden hâlâ hastanede yatan arkadaşının hediyesi makinede iki az şekerli yaptı. Şu işten sıyrılr sıyrılmaz kızı ziyaret etmeye kendi kendine söz verdi.

Birer yudum almışlardı ki kapı çalındı.

Sevda açtığıında, karşısında kırmızı kar montlu, topluca kadın duruyordu. Beresini çıkarmıştı, siyah kıvrıkcık saçları sağa sola dağılmıştı.

“Ümmühan sen misin?”

“Evet...” dedi Sevda korkuyla.

Kadın kimliğini gösterdi. “Cinayet Büro’dan Başkomiser Perihan Uygur. Konuşabilir miyiz?”

Başkomiser Perihan Uygur yine şehrin tekinsiz sokaklarında...

Ünlü romancı Nadir Surkultay'ın eski eşi ve çevirmeni Alman vatandaşı Eva Surkultay Balat'taki evinde ölü bulunur. Başta kendi silahıyla intihar ettiği zannedilir. Ancak soruşturma başlayınca Eva'nın öldürüldüğü anlaşılır. Başkomiser Perihan ve yardımcısı Ayla, bu cinayeti araştırırlar. Magazin basınının da ilgi gösterdiği çetrefil soruşturmanın ucu karanlık suç örgütlerine kadar uzanacaktır.

Fotoğraf: Teri Erbes

Tuna Kiremitçi 1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. İlk polisiye romanı *Mezun Cinayetleri* 2021'de yayımlandı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanınan Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

